

[Johs. Hansen.]

sammen. Hvis man dog forsøgte derpaa, hvis man havde Held til at bringe Vej-udgifterne ned, vilde det ogsaa i samme Øjeblik medføre — og det tager man ikke med i sine Dækningsbetragtninger — en Vækst i de sociale Udgifter. De fleste Mennesker, som er beskæftiget med Vej-arbejde ude paa Landet, tjener saa lidt, at de kun med den allerstørste Vanskelighed er i Stand til at klare sig selv uden Hjælp af Samfundet, og hvis man berøver dem de Arbejdsmuligheder, som de i Øjeblikket har, vil man faa at se de sociale Udgifter vokse. Hvis man sparer 10 eller 15 Mill. Kr. af Vejmillionerne, vil, om ikke det samme Beløb, saa i hvert Fald en stor Del deraf opstaa som sociale Udgifter. Derfor mener jeg, at man ikke, saaledes som man gør det her, kan tale om, at man har Dækning i Vejmillionerne. Man har ikke denne Dækning, man maa regne med, at Beløbet i væsentlig Grad vil medgaa til øgede sociale Udgifter i Landkommunerne.

Der er for mig noget forbavsende i de Dækningsregler, som er stillet op i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag, paa Baggrund af de Udtalelser, som de ærede Medlemmer af det andet høje Ting Hr. C. O. Pedersen og Hr. Christmas Møller fremsatte i 1929—30 under Drøftelsen af Socialreformens første Del: Folkeforsikringen. Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen udtalte den Gang om Refusionsordningen vedrørende Folkeforsikringen — det staar i Folketingstidenden Sp. 4123:

„En Bestemmelse, som jeg tror vil blive temmelig farlig for Udgifterne, er den, at Opholdskommunen kun direkte skal svare $\frac{1}{7}$ af, hvad Socialreformen koster.“

Og han fortsætter Sp. 4125:

„Ja, det er en Fare, som jeg før har været inde paa, men denne Fare er jeg ikke ene om at se. Jeg skal paa Venstres Vegne sige, at hvad vi end her kan synes, der er af godt i denne Refusionsordning og dette Forslag — og det er Ting, som meget vel kan drøftes —, er der alligevel en Fare forbundet dermed, hvis man i alt for stor Udstrækning svækker Kommunernes Ansvarsfølelse.“

Denne Svækkelse bestod altsaa i, at man paa et begrænset Omraade vilde lade Kommunernes øjeblikkelige Del af Udgifterne kun være $\frac{1}{7}$, men saaledes som Dækningen er opstillet i det foreliggende Lovforslag, kan der jo eventuelt blive Tale om en mindre Del til Kommunerne end $\frac{1}{7}$, idet

Kommunerne jo skal have Adgang til af Vejudgifterne at faa dækket op til 90 pCt. Jeg angriber i og for sig ikke dette, men jeg tager det som et Tegn paa, at det Standpunkt, som det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen indtog paa Venstres Vegne og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller paa de Konservatives Vegne, har man nu forladt; jeg tager det som Tegn paa, at i Dag ligger der i alt Fald ikke *den* Sten paa Socialreformens Vej, som man den Gang søgte at anbringe der.

Hermed skal jeg slutte, idet jeg til sidst skal sige, at jeg af de Grunde, som jeg her har været inde paa, maa anse de foreliggende Lovforslag for uegnede til Forhandlingsgrundlag, ligesom jeg maa mene, at Tidspunktet til at gøre et Forsøg paa at nedskrive og dernæst fastlægge Promillerne for en uoverskuelig Fremtid ikke kunde være mere uheldigt valgt. Jeg vil føje til, at der indenfor mit Parti er en klar Forstaaelse af de Vanskeligheder, som Landbruget er inde i, og som i Øjeblikket virker særlig overfor det lille Landbrug. Der er en Forstaaelse af, at Samfundssolidaritet i Øjeblikket er ganske nødvendig. Det har vi givet Udtryk for under Kriseforhandlingerne og gennem Kriselovgivningen sidste Efteraar. Vi ved godt, at der i Dag er Titusinder af Husmænd Landet over, som er meget vanskeligt stillede, og at der er Titusinder af arbejdsløse, der ogsaa er vanskeligt stillede; vi ved godt, at alle disse mange er kriseramte, og vi er fortsat villige til at forhandle om, hvad der kan gøres ad Kriseforanstaltningernes Vej for at hjælpe der, hvor Krisen rammer haardest. Jeg mener rigtignok, at Stedet, hvor disse Forhandlinger bør føres, for Landbrugets Vedkommende er i Landbokommissionen. Den er nu en Gang nedsat, og det er kun naturligt at udnytte den til Overvejelser af, hvorledes man skal hjælpe Landbruget i den Krise, vi er ude i. Det er det rigtige Sted for Drøftelsen af Landbrugets Stilling og den Støtte, der skal ydes Landbruget. Fordi jeg mener dette, og fordi jeg overhovedet ikke kan tiltræde Tankerne i de foreliggende Lovforslag, maa jeg paa mit Partis Vegne udtale, at vi ikke er i Stand til at bygge videre paa det Grundlag, der her er forelagt.

Jeppesen (Drusebjerg): Under Hensyn til det fremrykkede Tidspunkt og i Betragtning af, at den højtærede Indenrigsminister klart har begrundet mit Partis Standpunkt til de foreliggende Lovforslag,